

[En skicklig plan](#), ML

[Barndopet och tron](#), SB

[ELBK, ämbetet och lokalförsamlingen](#) (K), SB

[Templets återuppbyggnad](#) (K), JF

[\[Register\]](#) [\[Årgångar\]](#) [\[Föregående nr\]](#) [\[Nästa nr\]](#)

En skicklig plan

Ur ”Att dessa ord av Kristus, ’Detta är min lekamen etc.’, fortfarande står fasta...” av M Luther 1527.

Hur sant är inte ordspråket som säger att djävulen är de tusen konsternas mästare! – – – Låt oss ta den kristna historien som exempel. I början av evangeliets väg, när Guds Ord predikades rent och klart av apostlarna och inga människobud utan bara den Heliga Skrift lades fram, så tycktes det som om det aldrig skulle bli några problem, eftersom den Heliga Skrift var kejsarinnan bland de kristna.

Men vad kan inte djävulen ställa till med? Han gick till sist med på att låta Skriften vara den enda auktoriteten, och tillät att inga fariseiska, judiska bud och lagar om gärningar skulle få råda längre. Men han hade också några av sina medarbetare i de kristna skolorna, och genom dem smög och slingrade han sig obemärkt in i den Heliga Skrift. När han väl ormat sig in och fått läget under kontroll, gjorde han utfall mot alla sidor och skapade högljudd träta om Skriften och alstrade många sekter, kätterier och fraktioner bland de kristna. Eftersom varje fraktion gjorde anspråk på Skriften för egen del och tolkade den enligt sitt eget förstånd, så blev resultatet att Skriften började förlora sitt värde och rent av fick rykte om sig att vara en kättarbok och källa till all falsk lära, eftersom alla irrlärare söker stöd i Skriften.

Så lyckades djävulen avhända de kristna deras vapen, rustning och trygga borg (dvs. Skriften), så att den inte bara blev svag och överksam mot honom, utan till och med

kämpade mot de kristna själva. Han fick de kristna att bli misstänksamma mot den, som vore den ett rent gift mot vilket de måste skydda sig. Säg mig, var det inte en skicklig plan av djävulen?

[Lutheranen 1/1991]

Trons betydelse
Invändningar mot barndopet
Barnen kan tro
Hur uppstår barnens tro?
Vad verklig tro är
Tron har olika sätt

Barndopet och tron

Vi brukar tala om vuxendop och barndop. Men det får inte tolkas som om det skulle vara fråga om olika sorts dop. Det finns nämligen bara ett enda kristet dop: det som Kristus själv har instiftat. Vare sig vuxna eller barn döps, så döps de med detta dop. I den nicenska trosbekännelsen bekänner vi också: *Jag tror på ett enda dop till syndernas förlåtelse*. Utifrån denna grundsyn använder vi i vår kyrka ett och samma dopritual både för vuxna och barn. Den enda lilla skillnaden är att dopfrågorna vid barndop besvaras av faddrarna, eftersom barnet inte kan tala, medan den vuxne besvarar dem själv. Framlidne professorn Hermann Sasse beskrev fint luthersk doppraxis med dessa ord: ”Vi döper barn, som om de vore vuxna, precis som vi döper vuxna, liksom vore de barn.”

I Lilla Katekesen sammanfattar Luther dopets stora betydelse enligt Nya testamentet i en kort och kärnfull sats:

Dopet verkar syndernas förlåtelse, befriar från döden och djävulen och ger evig salighet åt alla som tror det, så som Guds ord och löfte lyder.

Allt som behövs för att en människa skall kunna stå i gemenskap med Gud och bli frälst ges i dopet. Varken mer eller mindre. Dopet i den treenige Gudens namn är ett fullödigt evangelium. Det är inte bara vanligt vatten, utan ett ”nåderikt livets vatten och ett bad till ny födelse”, därför att Gud knutit sitt Ord och löfte till dopets vatten. Den som

fått del av detta sakrament bär det sedan med sig dag och natt och kan alltid trösta sig med det. Dopets skatter finns där alltid även om man inte tror dem. Ty dopets fördärvas inte i sig av att det förkastas i otro lika lite som nattvard och evangeliets predikan gör det. Det är inte tron som ger dopet dess styrka och kraft. Tron tar bara emot dopets gåva.

[^]

Trons betydelse

Men skall den döpte få någon välsignelse av sitt dop måste han tro på det. Jesus sade: ”Den som tror och har fått dopet, han kommer att bli frälst, men den som inte tror blir dömd” (Mark. 16:16). Detta är ett mycket viktigt ord om trons nödvändighet i dopet. Men vi skall komma ihåg att det samtidigt är något som gäller vid alla nådemedel. Såväl predikan som avlösning och nattvard kan bara tas emot till välsignelse genom tro. Ingen blir frälst oberoende av den personliga tron bara genom att delta i en gudstjänst eller ceremoni. Den uppfattningen är en romersk-katolsk villfarelse, som brukar kallas frälsning *ex opere operato*, dvs. blott och bart genom en verkställd handling – utan någon tro på syndernas förlåtelse. Till evangelium i alla dess former hör tron. Gud sänder ut evangelium för att det skall tas emot. Trons tomma, mottagande hand är också det enda som passar ihop med Kristi gåvor till frälsning. Man kan aldrig nalkas Gud i kraft av egen värdighet eller egna förtjänstfulla gärningar. Evangelium är ett erbjudande till en helt annan sorts människor: det vänder sig till dem som själva ingenting har och ingenting kan. Det glada budskapet handlar således inte om våra gärningar, utan om Guds gärningar för oss genom Jesus Kristus. Därför är trons mottagande det enda sättet att komma i besittning av frälsningens gåvor.

Det finns inget nådemedel där Gud ger dispens från att tro – således inte heller vid barndop. Men för det mänskliga förnuftet blir ofta frågan om barnens tro i dopet ett svårt problem.

[^]

Invändningar mot barndopet

Motståndarna till barndop har i alla tider haft två huvudinvändningar. Den ena är att små barn inte behöver frälsning. Den synd som verkligen räknas är endast verksynder, konkreta synder i tankar, ord och gärningar. Endast för sådana kan man ställas till ansvar, menar man. Bakom detta ligger ofta en starkt försvagad syn på arvsynden. Men enligt Bibeln är arvsynden en huvudsynd, roten till alla andra synder. Jesus säger i sin nattliga dopundervisning till Nikodemus: ”Det som är fött av köttet det är kött” (Joh. 3:6). ”Kött” är i bibliskt språkbruk det mot Gud bortvända och fientliga sinnet (jfr Rom. 8:7) som finns hos alla människor och som gått i arv från Adam. ”Vi var vredens barn genom vår natur, vi som de andra” (Ef. 2:3) säger aposteln Paulus, när han talar om de kristnas liv före omvändelsen. Enligt Bibeln behöver alla människor Guds frälsning. Barnen utgör inget undantag.

Den andra huvudinvändningen mot barndopet rör frågan om tron. Och det är särskilt den frågan vi närmare skall belysa i denna artikel.

De som förkastar barndopet hävdar att spädbarn inte kan tro. Tro kräver, menar man, ett medvetet ställningstagande för Kristus. En människa måste kunna höra och med sitt intellekt förstå evangelium, innan hon kan säga trons ja till det. Barn kan inte sådant. Därför skall man vänta med dopet tills de mognat. ”Vi håller på troendedopet” heter det, vilket är liktydigt med vuxendop. De som däremot praktiserar barndop anses förringa Bibelns lära om den personliga trons nödvändighet.

Ifråga om dopet och dess relation till tron finns det tre huvuduppfattningar:

DOP – Ingen tro behövs (*ex opere operato*)

DOP – Tron kommer senare

TRO – DOP

Det första alternativet har vi redan konstaterat vara felaktigt. Det förekommer inte bara i den katolska kyrkan,

utan är vanligt också i ”lutherskt” folkkyrkosammanhang. Man beställer dop hos prästen och inbjuder släkt och vänner. Det blir ofta en fin och högtidlig ceremoni. Men sällan eller aldrig finns det någon tanke på omvändelse eller tro – allra minst hos barnet. Mer eller mindre diffust uppfattar många det hela ändå som ett uttryck för Guds omsorg och som ett slags upptagande i kyrkans famn.

Den andra uppfattningen låter tron finnas med i bilden. Tron måste till – men senare i livet. Även här räknar man således med en tid under vilken frälsning utan tro är möjlig. Tron är något som kommer med åren, när den döpte är i stånd att medvetet bilda sig en uppfattning om saker och ting.

Den tredje uppfattningen är den enda som stämmer in på Jesu ord: ”Den som tror och blir döpt skall bli frälst.” Om frälsningen som kommer till oss i dopet skall ha någon effekt, så måste den mötas av tro. Den som inte tror har inte tagit emot frälsningen och står därför utanför Guds rike. (För att markera att tron inte är något som kommer först efter det att barnet döpts, har vi i vår uppställning satt ordet TRO först.)

Den lutherska kyrkan förkunnar således i allra högsta grad att dopet är ett ”troendedop”. Detta påstående brukar ibland väcka stor förvåning och förvirring hos dem som förnekar barndopet just av det skälet att ”troendedopet” är det riktiga. Bakom häpenheten ligger en självklar övertygelse att små barn inte kan tro.

[^]

Barnen kan tro

Vad säger Jesus om barnens tro? Det är otvetydigt klart att han lär att barnen kan tro. Han talar om barnen som ”dessa små som tror på mig” (Matt. 18:6). I Nya testamentet har vi en rad synonymier för ordet tro. Att ”komma till Jesus” är att tro, som det t.ex. står i Joh. 6:37: ”Den som kommer till mig, honom skall jag sannerligen inte kasta ut.” Likaså är att ”ta emot Guds rike” samma sak som att tro.

Jesus säger om barnen: ”Låt barnen *komma till mig* och hindra dem inte! Det är sådana som Guds rike är till för” (Mark. 10:14), och vidare: ”Den som inte *tar emot Guds rike* som ett barn, han kommer aldrig in där” (Mark. 10:15). För att inte någon skall tänka att det här måste röra sig om större barn, så påpekar Lukas i sin version av berättelsen om Jesus och barnen, att det var ”spädbarn” (Luk. 18:15, på grekiska *bréphe*, som betyder nyfödda barn eller foster) som bars fram till Jesus.

Av detta framgår det också mycket tydligt att barnen inte automatiskt är med i Guds rike så fort de är födda. De tar emot Guds rike när de förs till Jesus. Av honom välsignas de och får syndernas förlåtelse och blir därigenom Guds barn och arvingar till det eviga livet. Något tal om att de först senare i livet skall komma att tillhöra riket är det inte heller fråga om. De små barnen tar vid själva mötet med Jesus emot Guds rike. Och de förkastar inte riket i otro som många vuxna gör. Jesus låter t.o.m. barnens tro stå som modell för de vuxnas tro.

Luther var övertygad om att tron måste vara förhanden i dopet. Vore det inte så, menade han, borde man inte alls döpa barn. Gud har befallt dopet för att det skall tas emot i tro. Ingen blir frälst på en i framtiden förutsatt tro, inte heller på någon annans, föräldrarnas eller kyrkans tro. En människa blir i dopet frälst genom det egna personliga mottagandet av evangelium. Om detta säger Luther i Stora Katekesen – och han gör ingen skillnad på vuxna och barn:

Tron ensam gör personen värdig att till gagn mottaga det frälsande vattnet. Ty emedan det är i de till vattnet fogade orden, som denna gåva framställs och utlovas, kan den inte mottagas på annat sätt än så, att vi med hjärtat sätter tro därtill. Utan tro är gåvan till intet nyttig, även om den i och för sig vore en översvinnelig gudomlig skatt. (SKB s. 476)

Men vad är det då som gör det så svårt att acceptera tanken att spädbarn kan tro?

Tron verkas genom Guds Ord och Guds Ande som får en syndare att ta emot nådens gåva. ”Tron kommer av

predikan” (Rom. 10:17) säger aposteln. Då ser vi gärna framför oss en grupp människor som kan kommunicera, som kan lyssna och med sitt intellekt förstå ord och meningar, ta emot och begrunda ett budskap som riktas till dem. Låser vi oss nu vid föreställningen att tron endast kan uppstå på detta sätt, så blir naturligtvis läran om spädbarnens tro psykologiskt orimlig eller i vart fall en ganska ansträngd teoretisk spekulat

[^]

Hur uppstår barnens tro?

Som vi har sett lär Jesus att de små barnen kan ta emot honom och komma in i Guds rike. Men hur sker egentligen detta? Det är ju genom Ordet som tro skapas. Bland vuxna är det vanligast att det sker när de lyssnar till det talade ordet, till predikan som undervisar om Kristi gärningar och tillämpar lag och evangelium på åhörarna. Intellektet är här ett instrument som tar emot och bearbetar budskapet.

Men – och det är viktigt i sammanhanget – detta är inte det enda sätt som Gud genom Ordet verkar tro på. Om det vore så, borde vi inte döpa små barn vars intellekt inte är tillräckligt utvecklat för att tillgodogöra sig undervisning och predikan. Vi skulle också bli tvungna att utesluta många förståndshandikappade från Guds rike eller konstruera undantag för dem ifråga om tron. Jesus gör inte något sådant.

Guds Ord behöver inte alltid långa utläggningar för att kunna verka. Vi får inte heller glömma att dopet i sig självt är ett Guds Ord, ett synligt ord, i form av vatten som Gud knutit sitt löfte om syndernas förlåtelse och rättfärdiggörelse till. Det är inte predikan, ceremonier och ord runtomkring dopet som är avgörande för barnets tro, utan själva dopet. Det absolut nödvändiga i dopakten är ju till sist vatten och orden ”i Faderns och Sonens och den Helige Andes namn” – allt annat kan undvaras utan att dopet blir oriktigt. I dopets stund är det Kristus själv som genom vatten kommer till barnet med sitt ord och sin Ande. Han påverkar dess hjärta på ett underbart och outgrundligt sätt så att det öppnar sig och tar emot honom

och frälsningens gåva utan att det uttryckligen förstår det eller kan redogöra för det.

Modern barnpsykologi har visat hur barn redan i moderlivet är mottagliga för ljud och intryck av olika slag och reagerar på det. Vi vet också hur viktigt det är med en nära och varm fysisk och psykisk kontakt med modern under barnets första levnadsdagar. Det nyfödda barnet känner igen sin mor och har ett grundläggande beroende- och tillitsförhållande till henne som det själv inte medvetet förstår eller kan förklara. Det tar emot jordisk omvårdnad och kärlek, och det har livsavgörande betydelse för dess utveckling att det får känna kärlek. Betydelsen av detta ifrågasätter vi inte. Barnet har från början förmåga till att ha relation till en annan person. Är det nu så i det mänskliga sammanhanget, vad är det då egentligen som är så omöjligt med att ett barn skulle kunna känna evangeliets ljus och värme och dras till gemenskap med Jesus i en andlig relation av tillit till honom? Johannes döparen ”spratt till av glädje” i moderlivet vid Marias hälsning (Luk. 1:44). Den Jesus som gjorde under med döva och stumma och t.o.m. döda är förvisso också mäktig att skapa tro hos spädbarn i dopet.

De små barnens tro behöver vi inte betvivla. Den finns där redan i dopets stund. Vid vuxendop kan det däremot förekomma att man gör motstånd och inte griper om gåvan med trons händer, utan hycklar och låter döpa sig av andra motiv än att vilja vara kristen.

[^]

Vad verklig tro är

Somliga av oss har lärt oss den gamla klassiska definitionen på frälsande tro. Den består av tre delar: kunskap, försanthållande och förtröstan (*notitia*, *assensus* och *fiducia*). Men kan verkligen ett spädbarn ha någon sorts kunskap om Jesus och frälsningen, hålla den för sann och lita på den?

Här måste vi reda ut begreppen något och se vad verklig tro är. Tro är hjärtats förtröstan på att Jesu evangelium om

syndernas förlåtelse är ”för mig”. Kunskap om Jesus och hans försoningsverk kan många ha utan att för den skull vara troende. Likaså kan man hålla det för sant att Jesus är hela världens ende frälsare utan att applicera detta evangelium på sig själv.

Den sanna, levande tron är något som den Helige Ande verkar hos människan genom evangeliet. Vi kan inte tro av oss själva, ty ”köttets inställning är nämligen fiendskap mot Gud” (Rom. 8:7). Men där Anden får verka uppväcks tro och glad visshet enligt ordet ”Anden själv vittnar med vår ande att vi är Guds barn” (Rom. 8:16). På så sätt lär man känna Kristus rätt, håller honom för att vara livets största sanning och litar på hans löfte för egen del.

Definitionen kunskap, försanthållande och förtröstan behöver inte alls stå i motsättning till barnens tro. Men det är viktigt att vi ser alla tre delarna som något som Gud verkar. Det förhåller sig inte så att en personligt angelägen och levande kunskap och gudskänedom kan vi skaffa oss själva och bejaka, medan Gud hjälper oss till förtröstan. Det handlar inte heller om en process eller tre olika steg i trosutvecklingen. Snarare är det så att de tre delarna är tre olika aspekter på samma sak, nämligen den frälsande tron. Så talar ju också Bibeln i omväxlande ordalag om tron. Vi kan bara ta Joh. 17 som exempel. Tro är där att ”känna” Gud och Kristus (v. 3), den är övertygelse om sanningen (v. 7) och den är att ta emot Jesus ord (v. 8).

Alla väsentliga delar av tron finns i dopet hos de små barnen som en gryende början. De har en slags känedom om Jesus och hans godhet och tyr sig till honom. De tror på Bibelns Jesus utan att ännu kunna Bibeln.

[^]

Tron har olika sätt

Vi måste till sist också fråga oss om tro bara kan finnas i vaket, klartänt och medvetet tillstånd. Hur går det då med min tro när jag sover, blir sjuk och medvetslös eller när jag blir gammal och virrig? Givetvis finns tron – den levande kontakten med Gud – även i sådana stunder då våra

själsförmögenheter inte räcker till för att redogöra för den kristna trons läromässiga innehåll eller när våra tankar är upptagna av annat. Den är då omedveten. Den finns där i hjärtats inre som en grundförtröstan. Och sådan är också den tro som de döpta spädbarnen har.

Den omedvetna tron är en äkta och riktig tro. Denna oreflekterade tillit måste finnas i djupet hos varje kristen. Det är den tron som gör henne till kristen under livets alla förhållanden, såväl när hon döps som ett nyfött barn, som när hon ligger på sitt yttersta och inte kan kontrollera sina tankar. Vi måste akta oss för en falsk intellektualisering av tron, så att den bara blir en huvudets sak.

Å andra sidan har den medvetna och reflekterande tron sin mycket stora betydelse. När omständigheterna är sådana att vi kan höra, läsa och tänka på Guds Ord, skall vi naturligtvis göra det. Dopet måste alltid följas av undervisning så att man klart vet vad man tror på och vem man tror på. Tron hämtar näring och växer till genom en ständigt förnyad och fördjupad kunskap i evangeliets lära. Som människa växte Jesus själv till ”i visdom och ålder och var till glädje för både Gud och människor” (Luk. 2:52).

Aposteln Paulus talar i Ef. 4:12 ff. om vikten av att växa i tro och kunskap, att komma till mognad och bli fullvuxen. Det hör med till doplivet. Han säger:

Så skulle vi inte längre vara hjälplösa barn, inte vräkas hit och dit av vågorna, inte driva omkring för varje vindkast i läran, när människor fuskar med sanningen och vill lura oss att tro på villfarelsens konstgrepp. Tvärtom skulle vi hålla oss till sanningen och i kärlek växa till så att vi blir lika honom som är huvudet: Kristus.

Trons kamp mot otro och falsk lära måste varje kristen delta i. Och det är i högsta grad en medveten kamp. Här går det inte att leva barnsligt aningslöst. Det gäller att vara vaken, att kunna granska och bedöma allt som bjuds ut och se om det stämmer med Guds Ord. Det är inte den omedvetna trons uppgift, utan den medvetnas.

Så har både den omedvetna och den medvetna sidan av tron sin givna plats.

Barndopet är ett härligt och starkt evangelium. Vi föds på nytt ”av vatten och Ande” (Joh. 3:5) och förs från mörkrets och dödens rike in i ljusets och livets rike. Och som ingenting annat lär oss dopet vad trons innersta väsen är: barnets tillit till Frälsaren Jesus. Barnatron får vi inte tappa bort. Det är också en tro som bär goda frukter. Till dem hör den medvetna bekännelsen till Kristus och hans ord. När tron får röst och ljud, sjunger den med helig glädje:

*Dopets nåd mig ger i tiden
Stöd och fäste för min tro,
Skänker hopp att efter striden
I Guds himmel finna ro.
När min blick, mitt hjärta brista,
Vill jag säga i det sista:
Jag är döpt i Jesu namn!
Fader, tag mig i din famn.*

S. Bergman

Kommentaren

[[Lutheranen 1/1991](#)]

ELBK, ämbetet och lokalförsamlingen

I tidningen Lutherskt sändebrev nr 1/1991 kommenterar redaktören Per Jonsson – som också är kyrkostyrelsens ordförande i Evangelisk-Lutherska Bekännelsekyrkan (ELBK) – en artikel om kyrkan och ämbetet av den finske prästen Matti Roininen. Per Jonsson passar i sammanhanget på att polemisera mot Wisconsinssynoden (WELS), som han tidigare stått i kyrkogemenskap med, och dess ”särklära” om ämbetet. WELS lär fel om prästämbetet, menar Jonsson, när den hävdar att församlingen har rätt att inrätta olika former av ämbetet.

Bortsett från vad WELS lär om ämbetet måste det sägas att Per Jonsson går för långt, när han i sin iver att försvara det

särskilda prästämbetet vill låsa det till just församlingsprästformen. Det finns inget bibelstöd för något sådant. Kyrkans enda och högsta ämbete kan, som vi ser av flera exempel i NT, utövas på olika sätt.

Per Jonssons uppfattning tycks ha ett visst samband med hans syn på lokalförsamlingen. I Lutherskt sändebrev har han på senare tid börjat uttala sig så att man undrar över var ELBK egentligen står i läran om lokalförsamlingen. Det verkar som om Lutherskt Sändebrev vill ge lokalförsamlingen i exklusiv mening, dvs. kristna som samlas under organiserade former på en viss ort, rangen av gudomlig instiftelse. I ovan nämnda kommentar skriver Per Jonsson följande:

När Roininen hävdar, att lokalförsamlingen är instiftad i Guds ord, och att lokalförsamlingen är befalld att upprätta det likaså gudomligt instiftade prästämbetet, är detta rätt biblisk och evangelisk-luthersk lära.

Att prästämbetet är gudomligt instiftat är sant. Det är grundat på Kristi instiftelse av apostolatet och på befallningen att döpa och lära intill tidens ände (Matt. 28:20). Men vad menar Per Jonsson egentligen med att lokalförsamlingen ”likaså” skulle vara gudomligt instiftad? Lokalförsamlingen som organisationsform vilar inte på någon gudomlig instiftelse eller befallning. Var skulle i så fall gränsen för en lokalförsamling gå? Stadsgränsen? Kommungränsen? Bibeln ger inget svar på sådana frågor. Kyrkor och församlingar ges i stället frihet att i god ordning organisera sig efter omständigheterna. Det viktiga är att kyrkans ämbete utövas rätt och att människor samlas kring Ordet och sakramentet. (Jfr artikelserien om prästämbetet i Lutheranen nr 1/88, 4/88 och 1/89).

Står Per Jonsson verkligen fast vid vad han skrivit? Delar i så fall ELBK hans syn? Eller driver han en särlära?

S.B.

[[Lutheranen 1/1991](#)]

Templets återuppbyggnad

Skall judarnas tempel återuppbyggas? Det var rubriken på en artikel i den allkristna veckotidningen Hemmets vän, torsdagen den 9 augusti 1990. Ja, utan tvivel är det så att många – såväl judar som kristna – tror det. Många arbetar för det. Artikelförfattaren, Samuel Sollerman, berättar lite om det:

Det finns en sammanslutning i Israel som kallar sig ”Tempelplatsens trogna”. De har i pressen i Israel och USA uppmanat judar att börja rita och komma med förslag till det nya templet. De har också utan hjälp av redskap av järn och stål eller annan metall (jfr 5 Mos. 27:5, red:s anm.) huggit ut en hörnsten till det nya templet. Den väger två ton och skall föras till tempelplatsen när tiden är inne.

Naturligtvis kan man inte säga att det aldrig kommer att uppföras något tempel mer i Jerusalem. Men är det i så fall uppfyllelsen av en biblisk profetia? Är det något vi kristna skall vänta oss? Sollerman menar det. Han skriver:

Det finns de som inte tror, att det skall byggas något nytt tempel. De menar att allt tal därom endast är symboliskt och skall tolkas på ett andligt sätt. Men tänk på att Hesekiel talar i nio långa kapitel 40-48 om ett tempel, som av allt att döma hör tusenårsriket till. Och profeten Sakarja talar i sjätte kapitlet om Telningen som skall bygga det nya templet.

Låt oss se närmare på dessa två argument. Vi börjar hos Hesekiel. Han beskriver i kapitel 40-48 ett nytt tempel. Ordet ”tempel” (*hekál*) används många gånger, t.ex. i 42:8. Ett annat ord – även det rikligt förekommande – används också: ”helgedom” (*miqdásh*), t.ex. 44:1. Dessa två ord är synonymmer.

Läser man nu bara dessa nio kapitel ser man ett konkret tempel med sina mått, sin utsmyckning, sina tjänare och sina offer. Och ingenstans i dessa kapitel står det något om vad det är för ett tempel, till vilken tid det hör etc. Men läser vi vad som står tidigare ser vi att Hesekiel har talat om det nya templet, den nya helgedomen. I 37:15-28 finns en profetia om Israels upprättelse. Det nya Israel skall inte vara delat, utan enat (v. 19), ett enda folk. Med dem skall Gud sluta ett fridsförbund och låta sin helgedom stå bland

dem evinnerligen (v. 26). David skall vara deras kung och herde (v. 24). Detta har Hesekiel också talat om tre kapitel tidigare:

Och jag skall låta en herde uppstå, gemensam för dem alla, och han skall föra dem i bet, nämligen min tjänare David; ja, han skall föra dem i bet, han skall vara deras herde. (Hes. 34:23)

Ledaren i det nya fridsförbundet, som Hesekiel kallar David, det är Messias, Jesus Kristus (Luk. 1:32). Han är telningen från Isais (Jessais), Davids faders, rot (Jes. 11:10, 53:2, Jer. 23:5, Rom. 15:12). Det är han som skall bygga det tempel Sakarja talar om i sitt sjätte kapitel.

Så här långt tror jag att Sollerman skulle hålla med. Frågan som kommer sedan är *när* allt detta skall infalla. Sollerman lutar åt att det hör ”tusenårsriket” till. Med det menar han ett jordiskt lyckorike, under Messias ledning, som ännu i dag hör framtiden till. I detta kommande tusenårsrike skulle alltså det nya templet i Jerusalem stå. Därför väntar sig Sollerman templets uppbyggande som uppfyllelsen av Bibelns profetior.

Men Hesekiels profetia syftar inte alls på något sådant jordiskt rike. Det fridsförbund eller det nya Israel som han talar om är så väl beskrivet att det inte kan råda något tvivel om vad det är. Att David är Messias har vi redan sett. Och han skall vara en herde för fåren och föra dem i bet. Allt detta är klart och tydligt uppfyllt i och med Jesu framträdande för tvåtusen år sedan. Den natt han föddes utropades fridsriket av änglarna (Luk. 2:14). Hesekiels fridsförbund är alltså det nya förbundet. Och att Jesus är herden som för hjorden i bet ser vi av Johannes evangeliums tionde kapitel där Jesus beskriver sig som den gode herden. Han skall också ena Israel: ”Så skall det bliva en hjord och en herde” (Joh. 10:16).

Den offertjänst som Hesekiel beskriver i kap. 43-46 är Jesu Kristi offertjänst på Golgata. Att mena att Hesekiel här talar om en bokstavlig, kommande fortsättning på Mose lags offertjänst blir mycket, mycket konstigt. Vartill skulle den tjäna? Menar Sollerman verkligen att templet skall

byggas upp för att en sådan offertjänst skall fortsätta? Är inte Jesu blod redan försoningen för hela världens synder (det må vara judar, greker eller några andra)? Jo, förvisso! Gud ske pris! Alla andra offer är obehövlige och meningslösa, för att inte säga hädelse av Kristi offer.

Jesus själv profeterade starkt om templets förstöring (Matt. 24:2). Den inträffade år 70 och innebar den definitiva slutpunkten för det gamla förbundets tempeltjänst. Med Jesus har det nya templet redan kommit. Det är ett fullkomligt tempel med ett fullkomligt offer (se Hebr. kap. 7-10). Vi väntar inget annat.

J. F.

[\[^\]](#)